

Bilag II.

Til Regering og Rigsdag.

I et i Folketinget til tredje Behandling af Forslag til Lov om Rettens Pleje stillet Ændringsforslag foreslaas som Tilføjelse til nævnte Lovs § 130 en Bestemmelse om, at der i Paakendelse af Klagemaal mod Medlemmer af Sagførersamfundet skal deltage 3 Landsretsdommere, eventuelt 2 Landsretsdommere og 1 Lægmand.

I Anledning af dette Ændringsforslag tillader Hovedbestyrelsen for den danske Sagførerforening sig at fremhæve, at Begrundelsen for Oprettelsen af en særlig Domstol for Medlemmer af Sagførerstanden kun med Rette kan søges i den Opfattelse, at det maa antages at have Betydning for Standen, at Sagførerne i deres Forhold som Sagførere ere undergivne en særlig kontrollerende og dømmende Myndighed fra deres egne Tillidsmænds Side, for at disse i Standens velforstaaede Interesse med Autoritet kunne vaage over, at den Tillid, der maa vises Sagførerne, naar de skulle udrette noget, ikke misbruges, samt at Sagførerne, som fornævnte Lovudkast udtrykker sig, undgaa alt, hvad der ikke kommer overens med den Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed, som de bør vise.

For saa vidt Lovgiveren i dette disciplinære Raad vil kræve optaget ved Sagers Afgørelse som Dommere andre end Sagførere, tilsidesættes Basis for Oprettelsen af en særlig Domstol for Sagførere, og der vil herved begaas en stor Uret mod Sagførerstanden, idet man da ved Oprettelsen af lovbestemte Sagførersamfund og Sagførerraad saa langt fra vil styrke Standens Anseelse, at det endogsaa kunde faa Udseende af, at Lovgiveren vil støtte den aldeles utilladelige Opfattelse, der har faaet Udtryk i ondartede Angreb paa Sagførerstanden: — at der ikke med Tryghed skulde kunne stoles paa Sagførerstandens egne Tillidsmænds Afgørelser.

Hovedbestyrelsen tillader sig dernæst at henlede Opmærksomheden paa, at medens den i nævnte Lovudkasts § 121 in fine foreslaaede Bestemmelse: „Overenskomster om Betaling, der aabenbart forurette den ene af Parterne, ere ugyldige“, kan forstaaes, naar den alene vedrører eller gælder Betaling for den Bistand og Tjeneste, Sagføreren yder i de Sager, hvor Lovgiveren har udrustet ham med Eneret, synes det i højeste Grad unaturligt at lade en saadan Bestemmelse uden Tilføjelse forblive staaende, for saa vidt den i Ændringsforslag til anden Behandling af Forslag til titommeldte Lovs fornævnte Paragraf stillede Ændring i 1ste Stykke, Linie 2, hvorefter Ordene „ved Udførelse af Retssager“ foreslaas forandrede til „nogen“, vedtages. Der kan umuligt fremføres berettigede Grunde for den Anskuelse, at det skulde være forsvareligt positivt at fiksere, at Overenskomster om Betaling, der ere indgaaede mellem Sagføreren og hans Klient, ogsaa i Sager, der ikke angaa Sagføreren Eneret, skulde bedømmes efter andre Synspunkter end enhver anden Overenskomst, der aabenbart foruretter en af Parterne. Mener Lovgiveren at burde beskytte Borgerne mod aabenbar Uret i indgaaede Overenskomster paa anden Maade end gennem de nu alt gældende Regler, bør Regelen herom gælde alle saadanne Overenskomster uden Undtagelse, og ikke blot saadanne Overenskomster, der angaa Sagførerforretninger i videre Forstand.

Det foreliggende Tidspunkt egner sig ikke til nærmere at gaa ind paa sidst citerede Ændringsforslags øvrige Bestemmelser, hvad der i øvrigt vilde være nogen Anledning til, for saa vidt de angaa Sagførerne.

Den danske Sagførerforenings Hovedbestyrelse, den 5. Maj 1908.

F. Asmussen,
Formand.